

ΡΟΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

κατον και πέμπτον ἀριθμοῦμεν χρόνον
ἔδρα μας ἡ πόλις ἡ τὸν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κί' ὀκτακόσια κί' ἐνενηντα σὺν ἐννιά,
νέοι πόλεμοι λυσσάσθεις μὲς ἄτον ψεύτη τὸν ντουσιῶ

Ἐπτά και δέκα μινός Ἀπορίαν,
Χριστός ἀνάστη σ' ὄλων τὰ χεῖλη.

Ἐξήντα κί' ἑξακόσα
κί' ἀρνιά ὄσθς δούβλαις τόσα.

**Ἀναστάσιμος εὐχή,
ποῦ χαρμόσυνος ἦχει**

τις ἔκμα νηστεῖων δευτε τῶρα χορτασάτω
μὲ τῶν φίλων τὸ φουσάτω.

Τῆς ἑλλάς ἡ βασιλεία,
τῆς ἑλλάς τα μεγαλεῖα,
και νηστεύσαντες και μὴ
δευτε λάβετε ψωμί.

Ἦλθε τῆς ἑλλάς τὸ κόμμα,
βελτιώσεων πλημμύρα,
νέον σφρίγος, νέον χρῶμα,
μοσχολίδανα και μύρα.

Πινακίδες εἰς τοὺς τοίχους,
και σκιρτῶν χορὸς Ἀγγέλων
πρέχει μὲ χρυσοὺς βοστρύχους
και χρυσοὺν σαλπίζεις μέλλον.

Ἐορτάζον χαίρει πλήθος,
ἀναστάσεως ἡμέρα,
και τοῦ μηνιματος ὁ λίθος
ἐκυλίσθη πέρα πέρα.

Ὁ λαὸς ἀκτινοβόλος
ἀλαλαζει «Κόνιτη, βάστα,
νέον Στράτευμα και Στόλος,
κί' ἔλα τὰ ποτήρια σπάστα».

Ὅπμ κραυγάζει κί' ὄμοιο
ὁ καθένας Μαιμελοθκος,
και ὄστο κόμμα τοῦ Ζαήμη
μὲνον τῶρα τρεῖς κί' ὁ κοβκος.

Λάμπει Κόνιτης κοτσονάτος,
θαλερὸς φουντόνει φίκος,

ποῦ σου, Σιγγιλή, τὸ κράτος;
ποῦ σου, Κόρδονε, τὸ νεκος;

Ὁ Ζαήμησ ἐμαράνθη,
ὁ Ζαήμησ ἐπικράνθη,
και κατ' οἶκον οἰκουρεῖ
και μᾶς κάνει τὸν βαρῦ.

Ὁ δὲ Κόρδονος ὁ γέρων,
κατ' αὐτάς βαρέως φέρον
τοῦ Κορριάτη τὰς τιμάς,
τῆρριε ὄσας ἐκδρομάς.

Ἐπικράνθη κί' ὁ παππος,
πλὴν ἄς σώσωμεν τὸν τόπον,
κα δρέψωμεν καρποὺς
νηστεῖων μακρῶν και κόπων.

Μὲ κροτάφους ἐστεμμένους
ὁ λαὸς ἑορτασάτω,
κί' ἡ βελτιώσις τοῦ γένους
κάζο φαίνεται πενσάτω.

Δεῦτε πάντες πρὸς τὸν Κόνιτη, τὸν σωτήρα μας τὸν μόνον,
τοῦτον ἱερὸς ἡμεῖτες,
τοῦτον παῖδες εὐλογεῖτε,
και λαὸς ὑπερψοθε ὄσους αἰῶνων τῶν αἰῶνων.

**Ὁ Θεόδωρος ἐκεῖνος
ὄστον Μαὸν τῆς Ἐλευθίνος.**

Ὁ γριπόδης Ἐλευσις,
δέξου τοῦ υἱὸν τῆς νίκης,
πλὴν δεχθητε με και οἰε,
κάτοικοί της εὐθαρεῖς,
μετὰ δέους, μετὰ φρίκας.

Ἐτάς κρισίμους ταύτας ὄρας
τῶν βασιάνων τῶν μυρίων
ἔρχομαι σάν Πυθαγόρας
εἰς τὴν γῆν τῶν μυστηρίων.

Τί παρέξενον καὶ τοῦτο !... μὲς ἴστην γῆν αὐτὴν τῶν κόμων
καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἀρρήτων,
ἔπου τὴν θεὰν τῶν σίτων
τὴν ἐλάτρευε καθένας Ἑλευσίνας εὐγνώμων.

Ἐδοκίμα, ποῦ τῆς Ρίας ἡ πανύμνητος ἡ κόρη
ἓνα στέφανον μὲ στάχεις ἴσ'το κεφάλι τῆς ἐφόρει,
κί ἔδειχνε πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τὴν σπορὰν τῶν γεννημάτων
κί ἔφθονος ὁ σίτος ἦτο κί ἔφουγε μακρὰν ἡ πείνα,
εἰς τοὺς σήμερον καιροὺς μας θαῦμα θὰ φανῆ θαυμάτων
ἴαν ἔκαρνα σιτᾶρι γίνῃ καὶ ἴστην Ἑλευσίνα.

Πλὴν ὁ σίτος θ' ἀφθῶνῃ
κί ἰδῶ πέρα θὰ φυτρώνῃ,
καὶ τὸ θαῦμα θὰ γενῆ
ἔταν ἔλθῃ τὸ Κορρόνι.

Τότε πάλιν ἡ Δημήτηρ ἐστεμμένη μὲ τοὺς στάχεις
γονιμότητα θὰ δώσῃ καὶ ἴσ'ας πέτρας καὶ ἴσ'ας ῥάχεις,
κί ἀραβόσιτοι θὰ βγαίνουν, ὅπως λέγου, τοῦ γαλάτου
κί ἐπὶ ταύτης τῆς φαλάκρας καταξήρου Στρατηλάτου.

Ἴδῶ λοιπὸν ἡ Δημήτρα κί ἡ μήτηρ τῆς ἡ Ρία,
ἰδοὺ κί ὁ πάγκαλος ναός,
ἔπου σιγῶν ὄρημ' λαός
μ' ἐμὲ τὸν λευκογείνητον καὶ πρῶτον ἱερέα.

Ἴδῶ προσέρχεται χορὸς ἱεραίων σπανίων
καὶ νίων κραικαλούντων,
ἰδοὺ καὶ πλῆθος ἀμίγεις ἀνδρῶν Ἑλευσινίων,
Ἄλβανιστὶ λαλούντων.

Τὰ κοντοβράκια των φοροῦν
μὲ χάριν ἔκαστιαν,
καὶ ρωμαλεῖοι προχωροῦν
καὶ σπεύδουσιν πρὸς θυσίαν.

Ὅποιον θυσίων τιμαὶ
πρὸς τῆς θεᾶς τὴν πίστιν,
καὶ πλησιάζουσιν πρὸς ἐμὲ
τῆς Δημήτρος τὸν μύστην.

Ἵμνους ἀρχαίους ἀπηχῶν
σκιρτῶ καὶ συγκινοῦμαι,
κί ἄντι μὲ στέφανα μαχῶν
μὲ στάχεις στεφανοῦμαι.

Ἐδῶ πρὸς ὄραν λησμονῶν τὸν τροπαιοῦχον πόλεμον
κί ἄς θέσωμεν τὸ ζῆφος μας ἐντὸς τοῦ κολλοῦ,
ἰδῶ λοιπὸν εἰδίδασεν ἡ κόρη τὸν Τριπτόλεμον,
ἐκείνον τὸν φειμνηστον υἱὸν τοῦ Κελλοῦ.

Ἐδῶ πρὸς τοῦτον εἰδείξεν τοῦ οἴτου τὴν σπορὰν,
κί αὐτὸς ἐπ' ἄρματος λαμπροῦ πρὸς πάγκοινον χαρὰν
τὸν κόμον περιήρχετο, τὴν μίαν κί ἑλλην κόμην,
κί ἔσκαρνε σίτον καὶ κριθὴν καὶ σίκαλιν καὶ βρώμην.

Ἐγὼ δέ, φίλοι προσφιλεῖς
κί ἄνδρες τῆς Ἑλευσίνας,
καρδαμμίνους, εὐστάλης,
κί ὡς ἄσπερος θάλλων κνίνας,

Μὲ πανοπλίας φλογεράς
ἐπὶ πτερῶν ἀνέμων
ἔσπειρα ἄσφρας θαλαρὰς
αἱματῶν πόλεμων.

Καὶ ταύτας, ὡς γνωρίζετε,
τὴν σήμερον θεορίζετε
καὶ σεις καὶ τὸ Κορρόνι,
ποῦ πάντα τὸ λυγόναι.

Ἄμην ἄμην
λέγου ὑμῖν
πῶς τοὺς λαοὺς τοὺς γαίθονας καὶ τοὺς περὶ τὸν Δίμον
εἰδίδασ' ἔνευ πληρωμῆς
πῶς ἴσ'α πεδία τῆς τιμῆς
ἀφθόνως ἄσφρας σπειροῦνται περιφανῶν πόλεμων.

Ἄμην ἄμην
λέγου ὑμῖν
πῶς εἰς τοὺς σήμερον καιροὺς,
τοὺς κατὰ πάντα ποινηροὺς,
μόνον ἡ δόξα τῶν θαρῶν ἀγῆρως ἀναστήσεται
καὶ πᾶς τὰς ἄσφρας μου φαγῶν εὐθὺς χορτασθήσεται.

Ἄμην ἄμην
λέγου ὑμῖν
πῶς οὐκ ἐπ' ἄρτω ζῆσεται κί ἐπ' ἀργυρίῳ μόνον
ἡ μήτηρ τῶν θαρῶνων,
κί ἄς μᾶθῃ πᾶς βουλιμίων τοῦ Κορροῦνι τῶρα,
πόλεμων ἄπτων ὄδα,
πῶς τούτων τῶν ἱμῶν θαρῶν ἡ στίβα κί ἡ πληθώρα
δὲν εἶναι γιὰ σιτινάδα.

Ἄμην ἄμην
λέγου ὑμῖν
πῶς οὐ λησμονηθήσεται τὸ πρόφη μεγαλειῶν,
καθὼς δὲ λίθους ἔρριπεν ὁ πάλαι Διουκαλίον,
κί οἱ λίθοι μεταβλήθησαν εἰς ἀληθεῖς ἀνθρώπους,
κί ἐγὼ μὲ θώρακας χρυσοῦς
ἔρριψα ἔξηλ καὶ πυρσοῦς,
κί ἐκ τούτων ἐβλάστη φυλὴ καὶ στρατὶα πτερόπους.

Ἄμην ἄμην
λέγου ὑμῖν
πῶς ὁ τὸν λόγον τὸν ἱμῶν
γονυκλιθῆς ἀκούων
καὶ ἴστης Κορρόνας τὸν βωμὸν
καίπᾶνας ἀνακροῦσων,
ἐκείνος πάλιν ἔβηται τὸν θαρῶνρόρον γίροντα
περὶ πολλοῦ ποιοῦμενον τῆς στρούγγας τὰ συμφρόνεια.

Ἄν γύρω μας ἀπλώνεται μολὸβδινος ὄρηζων
εἰρήν' ὑμῖν ἀναφῶν διασκορπῶν στεφάνους,
καὶ νῦν Ἄντιπολιτεῖσαι ἐπικαλοῦμαι μείζων
τρομάζων τῆς ἐλάσσοнос τοὺς σκόλληκας καὶ νάνους.

Ὅσαι καὶ ἴσ'ον ἀνεψιόν, οὐαὶ ἴσ'ους ἱεράτους,
τοὺς τόσον ἀσθεσαντας πρὸς τᾶμα τοῦ κράτους,

σούι πρὸς δούου ἐκαμαν θεσμοῦ αἰώνων ράκη,
ἀπὸ ταυτί 'στὸν ὀσκαλο κι' ἔμπρὸς 'στὸν Θεωδράκη.

Καὶ νῦν 'στὸν δῶον Λουκᾶν, μόνην σεπτῶν πατέρων
ἐκ τῶν ὀραιότερων, προσκυνητῆς ὑπάγω
ἵνα τὸ Πάσχα φάγω,
κι' ὡς νέα τις Κασσιανὴ νὰ κλάσω κατὰ μόνας
τὸ χάλι τῆς Κορδόνας.

Κι' ἂν ὁ Κόντα-Θεοτόκος, ὁ τοσοῦτον ἀργαλιός,
εἰς τὴν Κέρκυραν ἐπήγε συνοδὸς τοῦ Βασιλέως,
κι' ἂν ἡ Κέρκυρα μὲ δάρνας τὸν Πρωθυπουργὸν κοσμηῖ,
πλὴν εὐθύνας θὰ ζητήσω
καὶ θὰ τὸν ἐπερωτήσω
ἂν ταξείδιον τοιοῦτον ἐπιτρέπουν οἱ θεομοί.

Χαίρεται καὶ ξερατῶνται
τῆς ἑλθᾶς λιμῶντων ἄρηνος,
καὶ πλανᾶται τὸ Κορδόνι
'στὸν ναὸν τῆς Ἐλευσίνοσ,
ἀναμίσειον ἐρείπιων ὡς ἐρείπιων καὶ τοῦτο,
ποῦ ζωῆς καὶ σπρίγγουσ πλῆρες ἔτραγε κι' ἐκραταιοῦτο.

Δυστυχῆς μου Κορδονάρα,
ποῦ πατεῖς 'στὴν ἀγινάρα,
σήμερον παρηγορία μία μόνη σ' ἀπομένει
μὲς 'στ' ἀρχαία τὰ τεμένη
τὸν καιρὸ σου νὰ περῆσ
καὶ θεσμοῦσ νὰ κοπανᾶς,

κι' ἐπὶ χρόνουσ κι' ἵππὶ μήνας
νὰ ζητῆς θεσμῶν εὐθύνας.

Ἦλθαν ἄλλοι δορυφόροι,
καὶ τῶν Κόντηδων τὸ θρέμμα
ταξιδεύει σὶ βαπόρι
μὲ τὸν Θρόνον, μὲ τὸ Στέμμα.

Δὴν παρᾶζει, δὴν παρᾶζει, δεῦτε σπεύσομεν κι' ἐμεῖς...
ἰδοῦ φαίνεται μακρόθεν ἡ μεγάλη Σαλαμίς.

Θάλασσα τριδοξασμένη,
λάμψεις ὀπλων καὶ πυρῶν,
ὁ Θεμιστοκλῆς προβαίνει,
νὰ κι' ὁ Σέρξης τῶν Περσῶν.

Βάρβαρον ἀκούω θρήνον
καὶ τῶν νικητῶν κραυγὰς,
ποῦ θεὰ τοὺσ στεφανώνει...
ἴτε, παιδεσ τῶν Ἑλλήνων,
κι' εἰς μελλούσας ἐκλογὰς
νὰ ψηφίσετε Κορδόνι.

(Ἔβλεπον αὐτὰ κι' εὐίγηγε
καὶ πᾶσ πιστὸς ἐπρήγησε,
αὐτὸ δὲ ταῦτα λέγοντος
κι' ὄλων τὰ στήθη φλέγοντος,
ἔρρε, ρωνάζει πρὸς αὐτὸν μεγάλο κοντοβράκι,
καὶ γαρὸ τί νοῦσεζα ἐρεῖ, καύμινε Θεωδράκη.